

Rambusch og Niels Rasmussen) nu har ment, at denne Bestemmelse ikke ligefrem bør overføres til den nye københavnske Lov, skal det nærmere begrunde denne Stilling.

Den gældende Ordning er jo den, at Hovedstadens *Ejendomsskatter* — i Modsætning til det øvrige Lands — ere fikserede ved Lov, og heri foreslaas ingen Forandring. Hvad Indkomstskatten angaar, var oprindelig Bevægelsesfriheden uden særlig Lov begrænset opad til 3 pCt. Denne Grænse naaedes i 1880, men ved Lov nedsattes den til de gældende $2\frac{1}{2}$ pCt. i 1903 samtidig med, at der indrømmedes Adgang til at beskatte Selskaber og juridiske Personer og til at opkræve Erhvervsskat for udenfor Kommunen boende Personer, der drive Næring i København, en Adgang, der kom til at indbringe Kommunen et væsentligt større Beløb end det, som mistedes ved Indkomstskattens Grænses Nedsættelse med $\frac{1}{2}$ pCt.

Der har nu i Udvalget ikke været stillet Forslag fra nogen Side om at opretholde den gældende Ordning, hvorefter fremdeles København skulde være henvist til kun at kunne forhøje sine personlige Skatter ifølge Lov; man har tværtimod været af den Mening, at der maatte gives Bevægelsesfrihed, men med en vis Indskrænkning, som synes fuldt ud begrundet, naar henses til den Situation, der fremkommer ved selve denne Lovs Tilvejebringelse. Denne Situation tillader nemlig ikke nogen virkelig Analogi med de andre Kommuner. Disse fik den nævnte Rettighed paa Grundlag af den for 1908 *efter daværende Regler* foretagne Udskrivning, medens man her foreslaar en ganske ny Beskatningsform, der for de større og de største Skatteydere straks vil betyde en *Fordobling* af deres Skat, og denne nye Beskatning foreslaar man derefter skal indgaa i den 3-aarige Beregning. Men hvis dette vedtages, vil man i Løbet af ganske faa Aar kunne naa op til Udskrivningsbeløb, der ville afføde ret fantastiske Skatteprocenter for de nævnte Skatteydere i Modsætning til, hvad der i en

lang Aarrække vil kunne blive Tilfældet udenfor København.

Det er et Faktum, at af ca. 101,000 Skatteydere i Hovedstaden kun 278 have over 40,000 Kr. i aarlig Indtægt, og at disse 278 Personer alene ville faa et Skattepaalæg i første Omgang af over 500,000 Kr. For nu at sikre disse og i øvrigt samtlige Skatteydere imod en yderligere hastig og stærk Forøgelse i deres Skattebyrde foreslaar Flertallet først, at hvis Budgettets Vedtagelse vil medføre, at der maa udskrives et større Beløb end Grundbeløbet med Tillæg af en Femtedel, skal der — uden at Indenrigsministeren indblandes i Spørgsmaalet — udskrives nye Valg, og dernæst, at den Procent, hvormed Grundbeløbet er forhøjet paa det Budget, der har givet Anledning til de nye Valg, angiver den højeste Tillægsprocent til Grundbeløbet, som kan bringes til Anvendelse i den tilbageværende Del af den ordinære Valgperiode.

De herom handlende Ændringsforslag findes under Nr. 20, 21 og 22.

Medens der om Skatteskalaen er opnaaet en fælles Indstilling fra Udvalget, er dette ikke naaet i Henseende til den i Lovforslaget foreslaaede *Formueskat*, der fastholdes af et Mindretal. Flertallet er af den Mening, at Formueskat allerede af den Grund bør søges undgaaet, at det snart sagt ikke er muligt for Folk med Formue med Sikkerhed at angive dens Størrelse. Men dernæst er en Formueskat ikke let at begrunde i Forbindelse med en *stigende* Indkomstskat, hvorimod en saadan kan være skikket til at bøde paa en proportional Indkomstskats Mangler. Ogsaa turde det være erkendt, at en Formueskat af flere og nærliggende Grunde bør strække sig over den hele Befolkning paa ensartet Maade og derfor ikke egner sig til at være lokal og kommunal Skat. Men hvad man nu end maatte mene om Formueskat i Almindelighed, synes Flertallet, at man burde enes om ikke at indføre en saadan i en enkelt Kommune her i Landet. Saa længe der i øvrigt ikke findes kommunal Formueskat, bør den heller ikke indføres i København.